

Pán much

Na pláži daleko odtud stál Jack před skupinkou chlapců. Zářil štěstím.

„Vydáme se na hon,“ řekl. Pozorně si je prohlížel. Každý měl na hlavě trosky černé čapky; kdysi dávno stávali všichni tihle hoši skromně ve dvou řadách a jejich hlasy zněly jak kůry andělské.

„Budem lovit zvěř. A já budu náčelník.“

Přikývli a napětí hladce pomínilo.

„A teď – co se týče té obľudy.“

Zavřeli se a ohlédi se k pralesu.

„Tak poslouchajte. My se na tu obľudu vykašlem.“

Pohodil hlavou.

„Prostě zapomenem, že existuje.“

„To je ono!“

„Správně!“

„Zapomenem na obľudu!“

Jack neprozradil, zda ho jejich bouřlivá odezva překvapila.

„A ještě něco. Tady nás nebudou tolik pronásledovat sny. Tohle je už skoro konec ostrova.“

Vášnivý souhlas vytryskl z hlubin jejich trýznivého vnitřního života.

„A teď poslouchajte. Možná že se později přesunem do toho skalního hradu. Ale teď chci odvést ještě víc velkých kluků od té lastury a tamtěch krámů. Zabijeme prase a uděláme si hody.“ Odmíčel se a pak už pomaleji

38

pokračoval. „A ještě o té obľudě. Když něco zabijeme, necháme ji ode všeho kousek. Možná že pak nás nebude otravovat.“

Rázně vstal.

„Teď půjdeme do lesa na hon.“

Otočili se a odklusal pryč a vzápětí ho všichni poslušně následovali.

Nervózně se rozešli po pralese. Jack téměř ihned narazil na výkaly a přeřvané kofeny, které svědčily o přítomnosti prasete, a za chvíli už sledoval čerstvou stopu. Naznačili ostatním lovcům, aby byli ztišeni, a sám postupoval kupředu. Byl šťasten a cítil se ve vlhkém šeru pralesa tak pohodlně jako ve svých starých šatech. Slezl po svahu až k balvanům a stromům roztroušeným při břehu moře.

Vepřil leželi pod stromy jako nafouklé žoky šádla a libovali si ve stínu. Nezavál ani větrák a prasata netušila nic zlého; a Jack se naučil pohybovat tiše jako stín. Zase se odhlížel, aby udělal rozkazy poschovávaným lovcům. Za chvíli se už kradli kupředu v tichu a vedru a pot se z nich jen třnul. Pod stromy lině zaplesklo prasceí ucho. Trochu stranou od ostatních ležela největší svině ze stáda pohroužená do mateřského štěstí. Byla černá a růžová a ohromný měchýř jejího břicha lemovala řada selátek, která spala nebo se vrtěla a kvíčela.

Patnáct metrů od stáda se Jack zastavil; natáhl paží a ukázal na svinu. Rozhlédl se tázavě po chlapcích, aby se ujistil, zda mu všichni rozuměli, a hoši přikývli. Rada paží se rozmáchla dozadu.

„Teď!“

Stádo prasat se začalo zvedat; a oštěpy s hroty ztuženými ohněm vylétly ze vzdálenosti pouhých deseti metrů k určenému prasceí. Jedno sele zakvíčelo jako šilene a dalo se na útek k moři, vlekouc za sebou Rogerův oštěp. Svině vydala zdušený jek a vyhrabala se na nohy se dvěma oštěpy zapíchnutými v tučném boku. Chlapci spustili pokřik a vrhli se kupředu, selata se rozprchla a svině prorazila postupující šik a dala se na hlučný útek pralesem.

„Za ní!“

Hnali se prasceí stezkou, ale les byl příliš temný a hustý, a rozvzteklený Jack je zastavil a začal sřít mezi stromy. Chvilí se neozýval, ale funěl tak zuřivě, že se chlapci polekali; pokukovali po sobě s obdivem, ale celí nesví. Za okamžik už páchal ukazovákem do země.

„Tady –“

Dřív, než si ostatní stačili prohlédnout kapku krve, Jack už odbočil, sleduje stopu, a dotkl se věve, která povolila. Pokračoval dál, s tajuplnou přesností a jistotou; a lovci klusali za ním.

Zastavili se před houštinou.

„Tadyhle je.“

Obklíčili houští, ale svině jim zase unikla s dalším oštěpem zabodnutým v boku. Rukojeti oštěpů, které táhla za sebou, jí překážely a jejich ostré, roz-

39

štěpené špiče jí působily muka. Vrazila do stromu a jeden oštěp se jí přitom zabodl ještě hlouběji do masa: a pak už ji kdekterý lovec mohl docela snadno vystopovat podle krůpějí živé krve. Odpůdne se dloužilo, parré a úděsné vřky v vedrem; svině se potácěla vpředu a lovci běželi za ní, připoutáni k ní svou lačností, vznrušení dlouhou houbou a prolitou krví. Teď už jí viděli, už ji bezmála dohnali, ale svině vyrazila kupředu s vypětím posledních sil a zase získala náskok. Byli jí už v patách, když se vpotácěla na volné prostřanství, kde kvetly pesuté květiny a motýli kroužili v tanci a vzduch byl horký a nehybný.

Tam se svině skácela, zdolána horkem, a lovci se na ni vrhli. Tento strašlivý nápor neznámého světa sviní vyděsil až k šlensství; kvíčela a zmítala se a všechem vzduch se naphil potem a hlukem, krví a hrůzou. Roger obíhal tu hromadu prasceího masa a hledal místo, kam vrazit oštěp. Jack, skloněný nad svinu, bodal nožem. Rogerovi se podařilo šikovně zapíchnout špičce a začal tlačit na oštěp, až na něm spočíval celou vahou. Oštěp pronikal hlouběji centimetr po centimetru a ustrašený kvíkot se změnil v pronikavé ječení. Pak Jack probodl svinu chrán a po rukou se mu rozlila horká krev. Svině se pod nimi zhroutila a chlapci se k ní vrhli unavení a ukojení. Motýli dosud plině tančili uprostřed myřiny.

Konečně bezprostřední vznrušení z kořisti opadlo. Chlapci ustoupili a Jack vstal a napřáhl ruce.

„Koukněte se.“

Zahřínal se a zřetepal jimi a chlapci se smáli těm smrdutým dlaním. Pak Jack popadl Maurice a omazal mu tu krev o tváře. Roger začal vytahovat oštěp z těla zvířete a chlapci si teprve teď všimli, kde vězel. Robert to hutně vyjádřil větou, která vzbudila bouři nadšení.

„Vrazil ji ho rovnou do prdele!“

„Slyšeli jste ho?“

„Slyšeli jste, co řekl?“

„Rovnou do prdele!“

Tentokrát sehuráli obě hlavní role Robert a Maurice; a Mauricevi se podařilo tak legračně napodobit prase, jak uhýbá před výpady oštěpu, že chlapci ryčeli smíchem.

Konečně je i tohle omrzelo. Jack si ořel zakrvácené ruce o skálu. Pak se pustil do práce a vykuchal svini; tahal z ní horké pytle barevných střev a odkládal je na skálu, zatímco chlapci přihlíželi. Při práci s nimi hovořil:

„Vezmeme to maso dole na pláž. Já zajdu zpátky na plošinu a pozvu je na hody. Tím získáme čas.“

Ozval se Roger.

„Náčelnku –“

„No –?“

„Jak si rozděláme oheň?“

40

Jack si znovu podřepil a zamračil se na prase.

„Přepadnem je a oheň si vezmeme. Musíme na to být čtyři. Henry a ty a Bill s Mauriceem. Namalujieme se a připlížíme se tam. Roger může vypadnout nějakou větev, až já jím budu vykládat, co mám na srdci. Vy ostatní můžete tohle odnést tam, kde jsme byli předtím. Tam taky rozděláme oheň. A potom –“

Odmíchl se a vstal a pohlédl do stínů pod stromy. Pak promluvil tišším hlasem.

„Ale necháme tady část kořisti pro ...“

Znovu poklekl a začal se ohánět nožem. Chlapci se shukli kolem něho. Jack prohodil přes rameno k Rogerovi:

„Oěž klacek, aby měl na obou koncích špici.“

Pak vstal a v ruku držel prasečí hlavu, z níž kapala krev.

„Kde je ten kůl?“

„Tady.“

„Zaraž jeden konec do země. A vida, tady to je samý kámen. Vraž ho do té pukliny. Táhle.“

Jack zvedl hlavu a narazil měkký krk prasete na špici kůlu, až prošla tlamou ven. Odstoupil a hlava tam zůstala třet a po kůlu stékalo pár kapek krve.

I ostatní hoši instinktivně ustoupili a v pralese se rozhostilo nesmírné ticho. Naslouchali, ale neuslyšeli nic hlasitějšího než bzuceňi much nad vyvrženými střevy.

Jack zašeptal:

„Zvedněte prase.“

Maurice a Robert propíchni zdechlinu klackem, zvedli ji a postavili se do pozoru. V tom tichu a nad tou kaluží suché krve vypadali pojednou zákeřně.

Jack řekl hlasitě:

„Table hlava patří obhude. Je to dar.“

Ticho přijalo dar a naplnilo chlapce posvátnou hrůzou. Hlava tam zůstala, trochu sešklebená, oči zakalené, a krev se jí černala mezi zuby. A pojednou se chlapci rozběhli, jak nejrychleji mohli, a uháněli pralesem na otevřenou pláž.

(Přeložila Heda Kovályová)

William Golding vyslov [viljəm ɡouldɪŋ]

kurý andělské sbory andělů

SOUKAL, Josef. *Čítanka pro IV. ročník gymnázií*. Praha: SPN - pedagogické nakladatelství, 2004. ISBN 80-7235-270-9.